

Полята росни димъ пожаренъ замъгли.
По мойте висини разнасяха орли
Разръфани меса — а долу презъ мъглите
Азъ виждахъ трупъ до трупъ на колове набити,
Съсъ изпоюдени отъ мъките лица;
И чувахъ писъкъ на кърмачета деца
Отъ майчини гърди изтръгнати. — А гракътъ
На роякъ гарвани, прелитащи изъ мракътъ
Надъ съсипните тамъ, ехтеше въ далини — —
Като надъ жъртвеникъ, надъ тия съсипни,
Съсъ задушливий димъ, на лешовете съ смрада,
Отъ кърви пари се вияха въ небесата.

Не спряха векове шеметния си ходъ . . .
Но края дето бе мъртвилото животъ,
Отминаха го те, тъй както пътникъ скърша
Отъ прекий пътъ, съзрялъ тамъ повалена мърша.»

Замлъкна гордий гласъ въ незнайни далнини,
И само екотъ глухъ въ надзвездни висини,
Като въздишка се болезнено пронесе . . .
Но ей че буенъ рой отъ сенки се възнесе
Изъ дебри и усой потънали въвъ мракъ,
И други гласъ сега слова подхвана пакъ —
И вслушаха се въ тяхъ, като въ легенда свята,
Средъ пролетната нощъ горите и полята:

— «Бащице, старъ Балканъ, жестоко съдишъ ти!
Вековний гряхъ и срамъ на нашите бащи,
Сълзите майчини — най-скъпа земна жъртва —
Не ги л' изкупиха? Една ли само мъртва
Робия виждашъ ти презъ низъ отъ векове?
Отъ робско мляко ли сме ние синове
Вскърмени? Рабски духъ ли нази ни отхрани?
Вижъ, взри се въ нашта гръдь отрупана съсъ рани,
И, ако мож', сметни безбройния ни брой —
По твойте върхове и дебри и усой
Найдóха сладка смъртъ на робите чедата . . .
Не всуе съ нашта кръвъ поена е земята —